

Edicions del País Valencià, S. A.
Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13e.
48001 València
Tel. (98) 352 48 89

Provença, 324, 2n.
08037 Barcelona

Impremta 1, pral.
07001 Ciutat de Mallorca

President del Consell
d'Administració:
Rafael Mansanet.
Conseller Delegat:
Euseu Climent.

Director:
Francesc Pérez i Moragon.
Redacció:
Adolf Beltran, Ferran Torrent, Vicent Partal,
Vicent Martí.
Documentació:
Enric Belveser.
Correcció lingüística:
Vicent Sançhis.
Delegacions:
Xavier Andrés i Nadal Escrig (*Castelló de la Plana*),
Mercè Ibarz (*Barcelona*),
Miquel Martínez (*Alacant*),
Josep Rosselló (*Ciutat de Mallorca*).

Fotografia: Francesc i Ciscar, Vicent Gemir, Pau
Bercoló.

Disseny i maquetació:
Rosa Albero.

Logotip: Josep Hortolà.

Foto portada: Francesc i Ciscar.

Publicitat: Albert Peiró i Ortíz.

Impressió i fotocomposició: Foco Berthe.
Cambrils, 8. València. Tel. 365 81 00.

Col·laboradors: Joan Fuster, Vicent Ventura, Julià
Garcia Candau, Manuel Vicent, Ramon Barnils, A.
Solé, Joan F. Mira, Amadeu Fabregat, M. Vázquez
Montalbán, Oriol Domingo, Ernest Udina, Josep V.
Marqués, Quim Monzó, Ignasi Riera, Josep Iborra,
Josep Piera, Raimon, Ricard Blasco, Enric A.
Llobregat, Francesc de P. Burguera, Jaume Fuster,
Jaume Lorés, Antoni Serra, Josep M. Llopart,
Llorenç Capelà, Gabriel Jover Manilla, Isabel C. Si-
mó, Manuel de Pedrolo, F. Yvars, Vicent Aleixan-
dre, Isa Trólec, Bernat Capó, J. J. Rovira, Alfons
Llorenç, Josep Aleixandre, Santiago Pey, Manuel
Costa, Maria Àngels Ull, Jordi Bigas, V. Soler, M.
A. Capmany, Manuel Pérez Montiel, Emèrit Bono,
Equip d'Estudis Urbanístics, J. L. Barberia, Josep
Lacrau, Josep Pitarç, Manuel Bernardos, F. Gar-
cia Herraiz, J. V. Añaga, Guillem Rausa, A. Garcia
Hernández, Joan Randó, Joan B. Culla, Josep M.
Espínas, Josep Fèlix Escudero, Francesc Signes,
Elena Merino, Salvador Vercher, Vicent Marqués.

Directió, redacció, administració, publicitat i
subscripcions: Avda. Baró de Càrcer, 40, 13e.
València-T. Tel. 352 48 89.
Dipòsit legal: V-853-1984.

EL TEMPS és un setmanari independent que res-
pecta la llibertat d'expressió dels col·laboradors.
L'opinió de la revista queda només reflectida en
els articles editorials.

Des del Temps

Des del Temps

Suport per a la premsa en valencià

La política de normalització lingüística és, al País Valencià, tan lenta, que podem començar a pensar que serà ineficaç. Potser la medicina arribarà quan el malalt haja ja mort o haja entrat en un període agònic irreversible.

Aquesta lentitud és fàcil de constatar per poc que un es fixe en qualsevol detall de la vida quotidiana, però hi ha un espai on, més que lentitud, hi ha paràlisi. Es tracta dels mitjans de comunicació escrita. Cap dels sis diaris avui existents —potser amb l'única excepció del *Mediterráneo*, de Castelló de la Plana— no dedica una atenció mínima a l'idioma del país. Tots són escrits, quasi exclusivament, en castellà.

Així, no hi ha cap política de normalització que pugui funcionar. Per ben dissenyada que estiga i per molt bones intencions que hi haja darrere. Cap.

La lectura del Programa Econòmic Regional, al qual dediquem un espai ampli en aquest número, no aclareix la incògnita. És cert que es fa una previsió per a la Televisió Valenciana —un mitjà que ens sembla ben important— però, pel que fa a la premsa escrita, no es passa d'enunciacions vagues: «se complementan medidas tendentes a incorporar progresivamente la utilización del valenciano en el mismo, mediante ayudas adicionales por ese concepto y la búsqueda de formas de concertación con las fuentes originarias de información que contribuyan a su normalización.» Aquest «el mismo» es refereix exactament a «la premsa local de caràcter no diari», que, a partir del 1985, gaudirà d'un sistema d'ajudes semblant al que tenen els diaris.

Tot això, disculpen, però em resulta una mica boirós, llunyà i embolicat. És ben fàcil escriure —natural-

ment en l'idioma que es pretén normalitzar—: «dins del pla de normalització lingüística, la Generalitat Valenciana dedicarà XXX milions de pessetes a subvencionar la premsa periòdica en valencià, d'acord amb uns barems que tenen en compte la periodicitat, el tiratge i la proporció en què l'utilitzen». Punt.

Perquè d'això és del que es tracta, de donar xifres i de plantejar unes bases clares per tal com tantes revistes locals i comarcals, escampades pel país, que estan malvivint, sàpien a què atenuar-se per al futur immediat. I també, com és lògic, perquè els ciutadans veguen una política transparent de suport als mitjans informatius que utilitzen la llengua pròpia.

Ja ho sabem, que ràpidament eixiran protestes enceses, des de l'extrema dreta periodística de la ciutat de València, queixant-se d'aquesta «discriminació» per a la premsa en castellà. I, a més a més, no s'estaran d'afegir, amb una pretesa habilitat dialèctica: «¡Y ya veremos en qué valenciano!» Però tot això ja se sap que passarà i no ha d'espantar ningú. La defensa de l'idioma no admet subterfugis. Garantir als ciutadans l'exercici normal i ple del seu dret a escriure i a llegir informació en valencià, tampoc.

La normalització té moltes vies a emprar i, tal com estan les coses, cal utilitzar-les totes alhora. La televisió, sens dubte, i la ràdio, i el cinema, sense cap mena de dubte. I la premsa escrita. Convé no oblidar-se'n.

Publicar periòdics en valencià, per modestos que siguem, és necessàriament deficitari, però cal evitar que siga suïcida. La nòmina de butlletins i revistes comarcals que han desaparegut prova que el risc de mort, per a aqueixes iniciatives, és real. La Generalitat Valenciana no pot defugir aquesta realitat.

Francesc Pérez i Moragon